

Sessizlik Ve Ben

– Nacaroglu · 15 Aralık 2017

Saat gecenin biri. Dakikaların ilerlemesi durmaksızın sürüyor.

Dışarıdan gelen sesler kulaklarımda tuhaf bir his yaratıyor. Garipsiyorum. Çünkü sesler yine tuhaf bir sessizliğin içinden çıkageliyor.

Yalnızım gecenin ortasında. Hülyalar dostum benim ve sessizlik

Odanın kapısı açılıyor. Karanlık odaya dalan bir baş. Meraklı gözler aradığını bulamıyor anlaşılır.

Yalnızlığım bozuluyor az bir zaman. Tıpkı sessizliği bozan kısa süreli sesler gibi.

Havlamalar...Köpekler de fakında sessizliğin. Rahatsızlık mı duyuyorlar bilmem ama vargüçleriyle bozmaya çalışıyorlar bu sessizliği.

Karanlıktan hep korkarım. Esrarengiz gelir bana. Görüntü ve ortam sıyrılır ve bir ben kalırım benliğimde çırılçıplak. Savunmasızımdır. Kendime ve çevreme...

Karanlık ve sessizlik dostluk kurdukları an, ben kalıyorum geriye... Ben beni korkutuyor.

Aslında korku, kendimi hatırlatıyor bana. Ortamın unutturduğu kendimi..

M.N.